

Waarom Maaïke haar facturen liefst kalligrafeert

De rekening gepresenteerd

Coach Maaïke vindt het lastig om aan cliënten een factuur mee te geven. Liefst schrijft ze iedere rekening ook nog eens met de hand! Ze is bang dat cliënten haar onaardig vinden zodra ze de rekening presenteert. Wat zit daar achter? Reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele-den Boer vertelt.

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Maaïke (34) heeft een praktijk als coach en therapeut. Als kleine zelfstandige vindt ze haar zzp-bestaan soms eenzaam en lastig. Ze is niet goed in cijfers en iedere maand kost het haar moeite de boekhouding te doen. "Wat ik echt vervelend vind", zegt ze, "is cliënten na afloop van een behandeling de factuur meegeven. Ik weet me op zo'n moment geen houding te geven, ben bang

dat ze me niet aardig vinden. Daarom laat ik mensen weleens de deur uitgaan zonder dat ik een factuur meegeef." Ik reageer: "Kun je geen standaardfactuur maken en die in je pc zetten? Dan print je die uit vóór iemand komt en geef je die mee bij vertrek." Maaïkes antwoord verrast me: "Nee, een geprinte factuur vind ik niets. Ik schrijf mijn rekeningen liever met de hand, ook >

al besef ik hoe idioot dat klinkt want dat kost veel te veel tijd.”

Ganzenveer & inkt

Maaïke doet meer eigenaardige uitspraken. Daarbij vang ik indrukken op die een vorig leven van haar betreffen. Ik zie een man voor me, Maaïke in een ander bestaan. De man zit op een krugje aan een robuust uitziende houten tafel. In één hand houdt hij tussen zijn vingers een witte ganzenveer vast. Voor hem liggen vellen papier op tafel, ernaast staat een glazen potje met daarin zwarte inkt. Iets verder, aan een langere tafel, gemaakt van ruw geschaafde houten balken, zitten zeven mannen in formele kledij. Ze hebben zwarte nauwsluitende lange jassen aan, eronder witte hemden met grote ronde plooi-kragen. Ze zien eruit als ouderwetse rechters, ook al dragen ze geen witte pruiken. Hun eigen haar is donker van kleur en hangt tot op hun witte kragen. De mannen zitten binnenshuis in een zaal en hebben toch hoge, smalle zwarte hoeden op het hoofd. De hoogte daarvan geeft blijkbaar hun rangorde aan. Een rechtbanksituatie rond het jaar 1600, schat ik in aan de hand van de kleding. Een tiental meters van de tafels vandaan, ter hoogte van anderhalve meter, bevindt zich een klein houten podium met zittend publiek, ongeveer veertig personen. In mijn hoofd

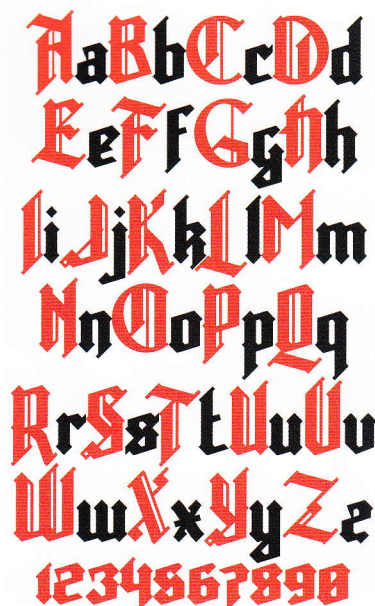
hoor ik hun gegil en gejoel. Boe-geroep. Ze zijn het duidelijk niet eens met wat er in deze rechtszitting gaande is. Tien gevangenen, allen mannen, geboeid met touw aan polsen en enkels én aan elkaar, staan naast de tafel waaraan de rechters zitten. De gevangenen zien er mager, vies en terneergeslagen uit, alsof ze net uit een kelder zijn gehaald waar ze weken in doorbrachten. De man met de ganzenveer in zijn hand (Maaïke) is klerk. Hij noteert met sierlijke pennenstreken op papier wat de rechterlijke macht hem, namens de man met de hoogste hoed, dicteert. Tot slot ondertekent de klerk het vonnis. Voor iedere gevangene één document. Hierna overhandigt hij de getekende documenten aan een toegesnelde bewaker, die de geboiede gevangenen onder luid geklap van het podiumpubliek wegvoert. Eén gevangene komt vrij, negen anderen worden tot de strop veroordeeld.

Weggaan met een goed gevoel

Ik vertel Maaïke wat ik zie en vat samen ‘dat een vonnis op papier zetten in vroeger tijden niet hetzelfde is als nu een factuur uitschrijven.’ “Cliënten in jouw praktijk zijn geen gevangenen die ter dood veroordeeld worden. Ze verlaten jou juist blij en opgewekt na een behandeling.” Maaïke kijkt me een kort

moment verwonderd aan. Een stralende lach trekt over haar gezicht als ze zegt: “Mijn hobby is kalligraferen. Dat weet jij niet, maar in mijn vrije tijd maak ik handgeschreven uitnodigingen voor mensen die een bruiloft of feest organiseren. Voor cliënten in mijn praktijk zou ik het liefst iedere factuur willen kalligraferen omdat dat er fraaier uitziet, maar dat kan natuurlijk niet.” Hobby's vinden vaker hun oorsprong in bezigheden uit vorige levens. “Maaïke, wat je nu graag doet, mensen inviteren met prachtige gekalligrafeerde teksten voor blijge gebeurtenissen, is het tegenovergestelde van wat je in dat vorige leven deed. Toen ondertekende je als klerk papieren die de dood van gevangenen konden betekenen. Als je nu als coach de rekening overhandigt, gaan cliënten niet dood. Het zijn geen gevangenen die een vonnis op papier krijgen. Ze beginnen aan een nieuwe periode in hun leven!”

Een week later zette Maaïke een standaardfactuur in haar computer. Met gemak print ze die tegenwoordig uit. De finale rekening presenteren was nog nooit zo eenvoudig. Modern, snel, efficiënt. Niks meer handgeschreven, laat staan gekalligrafeerd. Een paranormaal inkijkje in een vorig leven is reuze nuttig op zijn tijd om een probleem op te lossen. Zeg nou zelf, facturen kalligraferen is zó jaren 1600. •

De kunst van het schoonschrift

Kalligrafie is de kunst van het schoonschrift. Mooi schrijven met behulp van een brede penpunt en zwarte inkt. Versieringen aanbrengen in de letters, bijvoorbeeld in Romeinse, middeleeuwse of gotische stijl. Om dit te doen heb je een vaste hand, creativiteit en een flinke dosis geduld nodig. In het Romeinse Rijk was kalligraferen een precies en tijdrovend werkje voor uitverkoren slaven die konden lezen en schrijven. In de Middeleeuwen schreven kloostermunniken met eindeloos geduld manuscripten, boeken en bijbels over en brachten daarbij verfraaiingen aan in de teksten. Na de uitvinding van de boekdrukkunst raakte schoonschrijven uit de gratie. Kalligrafie dook honderd jaar geleden weer op, in de vorm van handgeschreven, persoonlijke invitaties voor huwelijksfeesten. Schoonschrijven heeft tegenwoordig een hobbystatus en is bezig aan een opmars in de reclamewereld onder de naam ‘handlettering’.

© RHA PUBLISHING, MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER, www.vorigelevens.nl

A close-up photograph of a hand holding a fountain pen, poised to write on a piece of aged, textured paper. In the background, a rolled-up document is visible, secured with a piece of twine. The lighting is warm and focused on the pen and the paper it is about to touch.

*‘Eén gevangene komt vrij,
negen anderen worden
tot de strop veroordeeld’*